

# РЕШЕНИЕ

№ 193

гр. София, 13.01.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав**, в публично заседание на 29.11.2021 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Пламен Горелски**

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2942** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 ЗОДОВ.

Образувано е във връзка с предявена от управителя на [фирма] искова молба, вх. № 10405/25.03.2021 г., срещу НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, за обезщетяване на имуществени вреди – 4 000 лева, представляващи заплатено на адвокат възнаграждение за обжалване по административен ред на Ревизионен акт № Р-22221419008157-091-001/01.07.2020 г., заедно със законни лихви от датата на предявяване на исковата молба, до окончателното изплащане.

В съдебното производство ищецът е представляван от адвокат, който: поддържа исковата молба; след дадени от Съда указания представя допълнително доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение; претендира възстановяване на разходите за настоящото производство (списък на л. 72 от делото).

Упълномощеният от ответника юрисконсулт, с представен писмен отговор (л. 43 от делото) и в съдебно заседание оспорва исковата молба, като: излага доводи за недоказано плащане на адвокатски хонорар, намирайки представените с исковата молба договор за правна помощ и разписка от 26.07.2020 г. за „негодни доказателства“, понеже има разлики между положените от управителя на дружеството - Ч. Д. подписи; счита, че разходите за адвокатско възнаграждение, в случая не са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния ревизионен акт и не представляват имуществени щети, по смисъла на чл. 4 ЗОДОВ; желае юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерен размер на

претендираното адвокатско такова. В проведеното на 04.10.2021 г. съдебно заседание пълномощникът на ответника изрично заяви, че не оспорва споменатите по - горе доказателства, по реда на чл. 193 ГПК. Същият не ангажира експертно заключение, предвид твърденията си за разлики между подписите на управителя Ч. Д..

По искане на ответника, заявено с отговора на исковата молба Съдът, с протоколно определение от 04.10.2021 г. даде указания на ищеца, с оглед чл. 193, ал. 3 ГПК да представи и други доказателства, вкл. счетоводни документи, за доказване плащането на адвокатското възнаграждение. В тази връзка ищецът представи подписан от управителя на [фирма] хронологичен регистър за периода от 01.01.2020 г., до 31.12.2020 г., както и ГДД по чл. 92 ЗКПО. Тези документи не бяха оспорени от страна на ответника.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност и доказаност на иска.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, съобразявайки заявените с исковата молба претенции, доводите на страните и доказателствата по делото, представени от ищеца и неоспорени от ответника, приема за установено от фактическа страна следното.

Исковата претенция е свързана с твърдение за предоставена от адвокат Л. Ю. Д. правна помощ - защита и съдействие за обжалване по административен ред, пред директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ - С. на Ревизионен акт № Р-22221419008157-091-001/01.07.2020 г. Установява се от представените с исковата молба и впоследствие заверени преписи на писмени доказателства, следното.

След извършена ревизия за установяване на задължения по ЗДДС и ЗКПО с процесния РА № Р-22221419008157-091-001/01.07.2020 г. (л. 12), в тежест на [фирма] са начислени задължения, както следва: за ДДС, в размер на 52 657, 34 лева и лихви – 9 171, 45 лева; за корпоративен данък, в размер на 21 048 лева и лихви – 3 820, 39 лева. Ревизионният акт се счита за връчен на 27.07.2020 г., когато от страна на дружеството е активирана електронната препратка (линк) от e-mail [електронна поща]. Ден по – рано – на 26.07.2020 г., според отразената в него дата, е сключен между Ч. Д., като управител на [фирма] (клиент) и адвокат Л. Ю. Д. договор за правна помощ, защита и съдействие (л. 40 от делото), за обжалване по административен ред, на Ревизионен акт № Р-22221419008157-091-001/01.07.2020 г. Сключването на договора ден преди активирането на линка към ревизионния акт, според Съда не може да служи като аргумент в подкрепа на тезата, че уговореният адвокатски хонорар не е бил действително платен. Съществуват множество други начини за комуникация, посредством които дружеството е имало възможност да се информира за резултатите от РА, още повече, че с акта изцяло са възприети предложенията на ревизиращите органи, направени със съответстващия ревизионен доклад, изготвен на 21.05.2020 г. Към договора за правна помощ е представена и разписка (л. 41), върху която са положени подписи от името на Ч. Д. (клиент) и Л. Д. – адвокат и с която е удостоверено, че клиентът е предал на адвоката сумата от 4 000 лева за обжалване по административен ред на ревизионния акт. От името на [фирма] адвокат Л. Д. е изготвил, подписал и подал пред ТД на НАП – С., до директора на Дирекция „ОДОП“ – С. жалба, вх. № 53-03-2188/07.08.2020 г. (л. 29). По тази жалба решаващият административен орган, в административно производство по реда на Глава осемнадесета ДОПК – „Обжалване на ревизионния акт по административен ред“ се е произнесъл с Решение № 1808/27.11.2020 г., като е отменил изцяло Ревизионен акт №

P-22221419008157-091-001/01.07.2020 г.

Наличието на издаден ревизионен акт, изготвянето на жалбата и отмяната на акта са факти, които се установяват по несъмнен начин и не се оспорват от ответника. Каза се, че същият оспорва действителното заплащане от дружеството – ищец на сумата от 4 000 лева, като възнаграждение на адвоката Л. Ю. Д., за обжалване по административен ред на ревизионния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализа на доказателствата и като съобрази становищата на страните, формира следните правни изводи по същество.

Така предявеният иск е процесуално допустим за разглеждане, а по същество е и основателен.

Исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове на административни органи и длъжностни лица (в случая – РА № P-22221419008157-091-001/01.07.2020 г.) се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203 и сл.), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Чл. 1 ЗОДОВ постановява, че Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковете се разглеждат по реда на Административнопроцесуалния кодекс. За да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, респ., за да бъде доказана основателността на такъв иск задължително е необходимо наличието на следните предпоставки, които следва да са в кумулативна връзка: причинена вреда (в случая – имуществена); пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт (отменения РА № P-22221419008157-091-001/01.07.2020 г.) и настъпилата вреда.

Според Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г., по тълк. дело № 2/2016 г. на ОСС от ВАС, „при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица, по смисъла на чл. 4 от този закон“. В мотивите на същото тълкувателно решение е прието още, че: „Делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства“. По аргумент от това тълкувателно решение следва да бъде прието, че процесуално допустими са и исковете за обезщетяване на имуществени вреди, представляващи заплатени на адвокат възнаграждения за защита в административно производство по оспорване на административни актове, понеже: макар да не е процесуално задължителна, адвокатската защита е допустима, след преценка от страна на ревизирано лице, което не може да бъде лишено от право на защита; в административното производство по реда на Глава осемнадесета ДОПК, провеждането на което е задължителна процесуална предпоставка за съдебно обжалване на ревизионен акт, не е предвидена възможност за решаващия административен орган да присъжда в полза на жалбоподателя разноска за адвокатско възнаграждение. Процесният РА е бил отменен още на тази фаза, поради което законосъобразността му не е преценявана от административния съд. Само след

приключване на съдебно производство по реда на Глава деветнадесета ДОПК (чл. чл. 156-161) е възможно, на жалбоподателя да бъдат възстановени разноски, включващи и възнаграждението за един адвокат - чл. 161, ал. 1, изр. първо ДОПК. За лицето, което е било потенциално засегнато от ревизионния акт и е упражнило правото си да бъде защитавано от адвокат, след отмяната на акта от решаващия административен орган не съществува друг ред за обезщетяване на имуществена вреда, каквато представлява заплатеното на адвоката възнаграждение. В случая сумата от 4 000 лева е именно такава вреда, тъй като имуществото на дружеството – ищец е било намалено с тази сума. В тази връзка Съдът приема за установено и доказано, че [фирма] е претърпяло реално имуществена вреда в същия размер, представляваща заплатено на адвокат Л. Ю. Д. възнаграждение за оказана правна помощ – защита и съдействие за обжалване по административен ред на РА № Р-22221419008157-091-001/01.07.2020 г. На лице е и пряка, и непосредствена причинна връзка между заплатената на адвоката сума и отменения по административен ред ревизионен акт, защото разходът е направен с цел защита на търговското дружество, срещу акт на приходната администрация, целящ да създаде данъчни задължения.

Съдът не разполага със специални знания, присъщи на експерт – графолог, за да сравнява в детайли положените от Ч. Д. подписи върху процесните договор за правна помощ и разписка от една страна и от друга - подписите, положени от същия като спесимен, през 2016 г. Действително, забелязват се някои несъответствия между отделни елементи, но дали това може да се дължи на обективни причини (моментно емоционално състояние, изминал период от време и пр.), или се касае за подписи на различни лица, би било предмет на съдебно-графологическа експертиза, каквато ответникът не пожела да ангажира (арг. чл. 193, ал. 1 ГПК), при положение, че наведе доводи в посока оспорване истинността на документите. От друга страна ищецът представи и споменатите по – горе счетоводни документи, с които допълнително установява и доказва да е заплатил на 26.07.2020 г. 4 000 лева на адвоката. Тези документи също не бяха оспорени от ответника и Съдът не намира основание да ги дискредитира като писмени доказателства.

В мотивите на вече цитираното по – горе ТР № 1/15.03. 2017 г., по тълк. дело № 2/2016 г. на ВАС се сочи още, че: „възражението по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на платения адвокатски хонорар при несъответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото и възможността на съда да го намали до минималния такъв, определен от наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, е действително една от възможностите на страната, в случая държавата, да защити правата си и да не позволи на ответната страна да бъде присъден хонорар, несъответстващ на критериите на този член от закона - „справедлив и обоснован“. Настоящият съдебен състав приема, че с отговора на исковата молба (л. 49 от делото, абзац втори) ответникът е изразил становище за прекомерно висок размер на възнаграждението от 4 000 лева за правна помощ, свързана с оспорване на ревизионния акт по административен ред. Според Съда това възнаграждение може да бъде квалифицирано като прекомерно, с оглед действителната фактическа и правна сложност на казуса, предмет на ревизионния акт. Общият материален интерес от оспорването по административен ред на ревизионния акт, предвид начислените в тежест на [фирма] данъчни задължения е в размер на 86 697, 18 лева. Поради това и с оглед чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет заплатеното на адвоката възнаграждение от 4 000 лева надвишава с 869 лева минимално

определеното с наредбата и Съдът приема да го редуцира до минималния размер от 3 131 лева. Касае се за оказана правна помощ, ограничаваща се до консултиране на клиента, изготвяне на жалба до директора на Дирекция „ОДОП“ – С. и подаване на същата. С други думи правната помощ не е свързана с участие на адвоката в състезателен процес.

Исковата молба е основателна и доказана за размер от 3 131 лева, а до претендирания размер от 4 000 лева е неоснователна и недоказана. Върху сумата от 3 131 лева ответникът дължи и законните лихви, считано от предявяване на исковата молба – 25.03.2021 г., до окончателното изплащане на обезщетението.

Частичната основателност на исковата претенция обуславя основателност и на искането за възстановяване на ищеца разноските за настоящото съдебно производство, съразмерно на уважената част от исковата претенция – държавна такса 25 лева и възнаграждение за адвокат. При направено от ответника изрично възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК, предвид чл. 8, ал. 1, т. 2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения и с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото Съдът приема, че възнаграждението от 800 лева е прекомерно високо. Поради това го определя в размер на 600 лева. Върху тази стойност Съдът изчислява, съразмерно на уважената част от исковата молба стойността на разноските (включващи адвокатско възнаграждение), които ответникът следва да възстанови на ищеца. Така, ответникът дължи да възстанови на ищеца 489 лева. Съразмерно на отхвърлената част от исковата молба (за сумата от 869 лева) ищецът следва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение (чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, вр. чл. 24, изр. второ от Наредба за заплащането на правната помощ), в размер на 78 лева, изчислено на база 100 лева възнаграждение.

Предвид горното и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203 – 205 АПК, чл. 10, ал. 3, ал. 4 ЗОДОВ, Административен съд София - град, 14<sup>-ти</sup> състав

### Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК] сумата от 3 131 лв. (три хиляди, сто и тридесет и един лева) обезщетение за имуществени вреди, представляващи заплатено възнаграждение на адвокат, за оспорване по административен ред на Ревизионен акт № Р-22221419008157-091-001/01.07.2020 г., отменен с Решение № 1808/27.11.2020 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С., заедно със законните лихви върху сумата, считано от предявяване на исковата молба-25.03.2021 г., до окончателното изплащане на обезщетението, като ОТХВЪРЛЯ исковата молба за размера над тази сума, до претендирания размер от 4 000 лв. (четири хиляди лева).

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да възстанови на [фирма], ЕИК:[ЕИК] разноските за водене на делото и възнаграждение за един адвокат, съразмерно на уважената част от исковата молба, в размер на общо 469 лв. (четиристотин, и шестдесет и девет лева).

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от исковата молба, в размер на 78 лв. (седемдесет и осем лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд,

в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: